

Negocis i propagandes

«Comprar els somnis que ens han inoculat des de la infància només està a l'abast d'uns quants, i el ventre només el lloga qui no veu altra sortida»

Per res del món no voldria trobar-me a la pell de les dones que fa anys que intenten tenir una criatura i no se'n surten. A la pell de qui, després de patir morts gestacionals, processos invasius i dolorosos, cicles i cicles d'angoixa i decepció, ha d'acceptar que no, no pariran mai una criatura viva (i potser n'ha parit més d'una de morta). Adonar-se que, tot i el desig personal o la pressió social per complir el que sembla l'únic destí que valida la vida de les dones, la propaganda de les clíniques és mentida: no tots els somnis poden complir-se.

Per res del món no voldria trobar-me a la pell de les dones que estan en una situació econòmica tan difícil que veuen una sortida en passar per una fecundació in vitro, un embaràs i un part. La possibilitat de pèrdua gestacional, que també hi és, no se sol esmentar ni a les notícies ni a la propaganda, per no parlar de les seqüeles que pot deixar un embaràs. Aquestes no s'expliquen ni a qui vol gestar la criatura pròpia, i van des de diabetis a mort, passant per incontinença urinària o coïxesa permanent. Estic deixant de banda expressament les implicacions emocionals del procés perquè entenc que cada persona s'hi pot encarar de manera diferent, i que el que per a mi han sigut experiències importantíssimes, per a d'altres puguin ser processos físics de menys pes, tot i la programació que portem a sobre.

La propaganda és la de sempre: vol convèncer les dones que se sacrificuin per amor o per altruisme, és a dir, gratis, i facin coses de què treu profit bàsicament el capitalisme. Però la realitat és que a la immensa majoria li ha caigut el vel dels ulls i ho fa per diners. Als països en què no es permet cobrar a qui gesta i pareix, es permet que cobri una "compensació per les molèsties" ("molèsties" que poden tenir seqüeles greus, i fins i tot la mort, recordem-ho), i, el que és encara més important, es permet que les empreses que se n'ocupen sobrecarreguin els costos de "manipulació" del "material", mai més ben dit. Les empreses extreuen beneficis milionaris d'explotar els cossos de les dones (cis, joves, fèrtils, perquè tot i que òbviament hi ha més persones amb capacitat de gestar, les empreses només volen dones, que fan de més bon vendre a les parelles contractants).

Són aquests beneficis els que fan que ara mateix envaeixin les nostres pantalles imatges corprenedores: dones que ploren perquè no poden anar a recollir "els seus fills", bebès en soterranis sota l'amenaça de les bombes (on són les dones que els han gestat, ni se sap ni es pregunta). "Cal una solució!", sembla que clami el poble, perquè fins i tot la feminista més freda i més rànica ha de tenir un petit coret que es commogui davant d'aquestes imatges.

Però és que resulta que la solució ja la tenim: no encarregar a l'estranger el que és il·legal a casa teva. Hi ha qui podria dir que una altra solució seria legalitzar-ho aquí, i aquesta lògica és la que busquen precisament les empreses que s'hi dediquen amb els grans mecanismes de propaganda que fan servir, perquè han trobat una manera nova d'explotar-nos i no la deixaran passar. Els importen ben poc els nostres somnis i desitjos, i encara menys els nostres drets, per molt que ens vulguin vendre que tenir criatures sigui un dret o, com a mínim, un desig a l'abast de tothom. Comprar els somnis que ens han inoculat des de la infància només està a l'abast d'uns quants, i el ventre només el lloga qui no veu altra sortida. Realment volem legalitzar-ho en nom de l'altruisme i la llibertat?